

Sjarel de kakker.

Auteur: Marc Spandel. (Bijgewerkt in 2019)

Gebaseerd op ware feiten.

Als je verbonden bent met internet, zal je in dit boek op verschillende plaatsen via een link een filmpje kunnen zien van Sjarel de kakker in actie.

Het 'bewijst' dat dit verhaal gebaseerd is op ware feiten...

Sjarel de kakker.

Voorwoord:

Heeft een kat meer rechten heeft dan een mens omdat dit dier nu eenmaal een zogenaamde ‘vrije loop’ heeft?

Het verhaal draait rond de volgende vragen:

- a) Is een kat, wat karakter betreft koppiger is dan een mens?
- b) Is een kat intelligenter dan een mens?
- c) Als er een psychologische oorlog word gevoerd tussen een mens en een kat... wie wint dan deze strijd?

Het verhaal is gebaseerd op ware feiten, maar word om begrijpelijke redenen voorzien van de nodige grappige commentaren van de hoofdrolspelers. Deze twee hoofdrolspelers zijn de auteur van dit boek en natuurlijk de gast waar het allemaal om draait... Sjarel... die smerige rosse kat van een buur.

De Sjarel mag dan wel een gangster zijn, maar ‘qua uiterlijk’ is het wel degelijk een mooie kater die mag gezien worden

Het speelt zich af in het jaar 2016.

De dieren kunnen nog altijd niet spreken, maar ze zijn duidelijk geestelijk geëvolueerd en niet bang om de strijd aan te gaan, met eender wie.

Aan de foto op de cover van dit boek kan men goed zien met welke deugnet we hier te maken krijgen.

Zijn blik zegt genoeg...

Veel leesgenot,

Marc Spandel.

Sjarel de kakker.

Hoofdstuk 1

De kattenmaffia.

Het begint bij de ontdekking van een vuile stinkende vette beigekleurige worst in mijn mooi klein tuintje...

Ik ben nu op pensioen en heb zo geen goesting meer om groenten in mijn tuintje te gaan kweken. Enerzijds is er veel werk aan om een beetje menselijke groenten te kweken zonder biologische bestrijdingsmiddelen en zonder enige kennis van tuinbouw. Anderzijds ben ik tot de vaststelling moeten komen dat het zo kleinschalig kweken van groenten ook een pak méér kost dan dat je gewoon ‘verse’ groenten gaat kopen in de winkel. Het plantgoed alléén al kost even veel, en als het oogstperiode is, dan krijg je zoveel oogst, dat je bij wijze van spreken een paar weken aan een stuk dagelijks bonen moet eten om ze op te krijgen, waarna het plots gedaan is met de bonen.

Het gekke is dan, dat als je bonen op zijn, dat je dan goesting begint te krijgen op bonen snap je?

Je lijf is er aan gewoon geworden zoals aan drugs, en dan moet je bonen gaan kopen om je lijf gelukkig te houden.

De goedkopere groenten uit de winkel zijn dan ook nog stukken groter, schoner en vrij van allerlei kapot-vretende beestjes.

Er is dan nog een feit waar we rekening mee moeten houden. De pestende katten die het plezant vinden om tussen die weinige patatjes, boontjes en ajuintjes, de aarde te komen omwoelen om hun stinkende zeik en stronten er tussenin te gaan deponeren.

Als je dan even met je handen tussen je kweekgroentjes zit te wroeten om het onkruid weg te werken moet je er niet van verschieten dat er zand aan je handen en gereedschap blijft ‘plakken’. Allee, geen ‘gewoon’ zand hé, maar van dat speciaal zand dat ongelooflijk kan stinken en wel de zelfde kleur kan hebben van gewoon zand, maar er uit ziet als dikke langwerpige klonters die vettiger en plakkeriger zijn snap je.

't Is niet voor 't een of 't ander, maar er verschenen in mijn tuintje plots ook kleine molshoopjes die telkens een stinkende witte sausje afdekten. Het kon niet anders dan dat de maker van deze molshoopjes zijn eigen uitwerpselen zodanig vies- en stinkend vond, dat hij er zelf van moest braken als ze niet afgedekt waren.

Sjarel de kakker.

Vroeger hadden we onze Bobby, een kleine lieve, koppige schnauzer (speciaal hondje) die geen kat duldde in ons tuintje. De katers kwamen hem uitdagen in de kattentijd door hun stinkende kattenpis tegen zijn valdeur te spuiten, maar meer durfden de lafaards niet hoor, want als Bobby zijn val niet op slot stond moesten ze rennen voor hun leven.

Ach ik mis dat hondje om die uitdaggers van katten weg te houden uit mijn tuintje!

De ervaring van een leven met een hond als huisdier heeft zoals alles haar voor- en nadelen, en aangezien onze ouderdom, en de vuiligheid die een hond met zich meebrengt - ongeacht de onvoorwaardelijke liefde en trouw die je van zo'n dier krijgt -, hadden we besloten om toch maar geen hond meer te nemen.

Probleem is dan echter van die kakkende katten vanaf geraken hé! Katten zijn 'propere' beestjes inderdaad, maar ze zijn enkel 'proper' thuis, in het huis en de tuin van de eigenaar die ze voedt en waarvan ze lekkere melk krijgen.

Stel dat je geen huisdieren (meer) wil omwille van de vuiligheid die ze meebrengen, of omwille van de schrik voor dieren, of omwille van het feit dat je veel thuis weg bent en geen dier alleen wil achterlaten, of om hygiënische, medische, of weet ik welke reden ook...

Dan krijg je tóch nog tegen je wil in bezoek van die 'propere' afpersers die via je achterdeur proberen binnen geraken en die je tuin, als je hen niet wil binnen laten of hen geen eten wil voorschotelen, gewoon komen volschijten en besproeien met hun stinkend parfum.

Als de windrichting dan nog meestal van achter naar voor door je huis gaat, dan is dat héél plezant hoor... en die smerige katten wéten dat!

Ze proberen je te 'verplichten' om hen te voederen, een warm nestje te geven dicht bij de kachel en eventueel om hun nesten jongeren en bevriende kattinnen ook binnen te pakken en te voorzien van alle mogelijke luxe. 't Zijn precies politici die je 'verplichten' om te betalen voor hun onderhoud en een gegarandeerd luxeleventje voor hen en hun familie- en vriendenkringen.

De psychopathische katten zijn dus geëvolueerd met de tijd en de meeste mensen snappen niet dat ze net zoals politici hun 'voordelen' letterlijk afdwingen via manipulatie van de mens die onbewust in de val blijft trappen. Katten zijn maffiosi geworden die mensen afpersen en doen betalen voor 'bescherming' van hun goederen.

Zolang je betaald met voedsel, onderdak, warmte, en vriendelijke mouwvegerij... zolang zal je tuintje 'beschermd' zijn tegen kattenstront!

Sjarel de kakker.

Ik ben een van die mensen die zich niet laat manipuleren en intimideren door afpersers, pesters en machtsmisbruikers, en of dit mensen zijn of dieren speelt geen rol.

Wie geen katten wil, zit echter met een groot probleem. Willen of niet... je wordt met een (of meer) katten opgezadeld door een katvriendelijke mens die in de buurt woont. Iedereen heeft het recht om katten te houden, maar niet iedereen heeft het recht om in je tuin te komen kakken hé.

Ik begrijp dat alleen wonende mensen graag zo'n 'proper' huisdier nemen om nog een beetje liefde te kunnen geven en namaakliefde te krijgen om hun eenzaamheid een stukje te doorbreken, maar ik vind het niet normaal dat er midden in een stad (geen alleenstaande) mensen wonen met soms zes katten of meer, die de ganse buurt 'terroriseren' met hun parfums en stront.

Deze mensen weten heel goed dat hun eigen huisje en tuintje niet zal geteisterd worden door hun 'propere' beestjes, maar dat wel de burens al die miserie op hun bord krijgen. Soms ga je denken dat ze expres zoveel katten hebben om in het geniep de burens te kunnen pesten.

Dus je wil geen kat, maar je zit wel met minstens één kat opgezadeld van een buurtbewoner die goed weet dat zijn/haar kat in jouw tuin komt schijten! Als je daar over klaagt krijg je als antwoord dat een kat een 'vrije loop' heeft of dat het niet van zijn/haar kat komt, want die doet zo iets niet.

Katten hebben inderdaad een 'vrije loop' moeten we ondervinden. Een 'vrije loop' onder de staart ja! Criminelen zeggen ook altijd dat ze onschuldig zijn zolang je ze niets kan bewijzen. Als brave burger werd ik hier dus weeral genoodzaakt om zélf zo een 'onschuldige' crimineel op een of andere wijze op heterdaad te betrappen zodat een ontkenning niet meer kon.

Mijn kleine tuintje is zodanig ingericht, dat we er plezier aan hebben en dat zo weinig mogelijk onderhoud vergt. Een appelboompje... perenboompje... kersenboompje... gazonnetje, zelf een klein bloemenperkje waar nog wel eens een ajuintje word gekweekt. Voor de rest is mijn tuintje voorzien van een beienhotel, een paar vogelkotjes en een voederinstallatie voor kleine vogeltjes.

En dan is er die vuile rosse kat, die door haar eigenaar Sjarel wordt genoemd.

Sjarel de kakker.

Hoofdstuk 2

Een beige-keurige saucisse.

Om zo weinig mogelijk onkruid te moeten verwijderen hebben we de grond onder- en rond onze fruitboompjes voorzien van een laag schors-schilfers, en deze laag was mooi vlak gestreken.

Op een mooie morgen ging ik groente-afval in de kompostvaten deponeren en tijdens het passeren van de fruitboompjes viel me op, dat zich in het mooi vlak gestreken bedje schors-schilfers een klein heuveltje gevormd had. Een beginnend vulkaantje en het kon niet door een regenworm of kevertje gevormd zijn. Voor een mol was het hoopje dan weer te klein... we zitten midden in de stad en hebben trouwens geen last van mollen. Dus was het begrijpelijk dat ik op onderzoek uitging. Wie heeft daar een schat begraven?

Met een klein schopje begon ik voorzichtig in het heuveltje te peuteren en plots verscheen daar die vettige, stinkende en plakende beige saucisse! Van een stront zou je verwachten dat deze bruin ziet, maar neen... deze was bijna wit van kleur. Zo een vies ding had ik nog nooit gezien, en aangezien hij mooi was weggestoken onder een heuveltje schors, was de legger van deze vieze worst waarschijnlijk een kat. Vogeltjes leggen gewoon een 'drets' en steken deze niet weg. Katten daarentegen graven normaal gezien hun worsten (waarschijnlijk voor de stank), weg onder een hoopje zand. Dit is positief en mooi hygiënisch gezien van deze beestjes, maar dat ze hun saucisse ook in een dikke laag boomschors zouden deponeren ga je niet verwachten hé.

Enfin... vloeken alleen helpt hier niet en dus heb ik dat vies ding zo compleet mogelijk opgeschept en een stukje verder begraven in een redelijk diepe put in het zand van mijn vrouw haar bloemperkje. Ik heb haar natuurlijk eerst de toelating gevraagd zoals het een brave echtgenoot betaamt. Probleem opgelost dacht ik toen, maar de Sjarel is blijkbaar geen 'gewone' kat!

Een paar dagen later viel me op dat er op de zelfde plaats dus wéér zo'n heuveltje te zien was. Ik kon het niet laten om "miljaardedju" te roepen, en "die smerige kat". Ik riep het zo luid, dat de eigenaar, indien hij in zijn tuintje zou staan het duidelijk zou kunnen horen.

Sjarel de kakker.

Met een vies gezicht ruimde ik terug dit boeltje op in de hoop dat het nu gedaan zou zijn.
Maar neen hoor...

Die smerige kat had dat stukje tuin tussen twee van mijn appelboompjes ‘geannexeerd’ zoals Poetin Oekraïne geannexeerd had!
Hoe ik deze annexatie ontdekte?
Enkele dagen later zag ik dat op die plaats verschillende heuveltjes ‘geboren’ waren. Dicht tegen elkaar aan. Nergens anders in mijn tuintje was dit fenomeen te bespeuren!
Die gangster op 4 poten had daar zijn persoonlijk schijthuis van gemaakt, waarschijnlijk omdat ik hem geen onderdak en eten wou geven.
Ik ben er zeker van dat het niet de bedoeling is van die kat om de twee appelboompjes aan de rand van zijn WC, te voorzien van meststoffen zodat de boompjes veel smakelijke vruchten zouden ontwikkelen.
Neen... het was gewoon om wraak te nemen op mij en om te laten zien dat ‘hij’ de baas is in mijn tuin en niet ik!

Die smerige kat daagde mij uit, en ik vertelde aan de vermoedelijke eigenaar van die kat dat zijn rosse kater steeds in mijn tuin kwam schijten en de vogeltjes probeerde te vangen.
De eigenaar antwoordde zoals verwacht “mijn kat doet dat niet” en “mijn kat pakt geen vogeltjes want ze krijgt genoeg eten. En daarbij ... Een kat heeft een vrije loop en daar mag je niets aan doen”.

Ik dacht ok, dan zal het wel van een andere kat komen zeker? Maar mezelf kennende zou ik die crimineel die in mijn tuintje komt schijten en mijn mooie appeltjes een raar smaakje wilde bezorgen met zijn beige stronten, willen betrappen. Zeker is zeker hé!
Ik ‘MOEST’ weten welke kat het was en ik wilde haar laten zien ‘wie’ de baas is in mijn tuintje en dat ze het geannexeerde gebied terug moest afgeven aan de rechtmatige eigenaar.

De strijd tussen mij en de terrorist op vier poten was begonnen...

Sjarel de kakker.

Hoofdstuk 3

Nutteloze traditionele bestrijdingsmiddelen.

Conclusie: Het betrof hier dus blijkbaar een koppige kat die niet wilde weten van opgeven en waarvan de eigenaar dat beest precies geen kattenbak en geen normale voeding gaf, waardoor die kat beige stront aanmaakte...

Aangezien ik dergelijke vuiligheid niet in mijn tuintje wil, begon ik dus de strijd aan te binden met die kat.

Ik had niet gedacht dat die strijd maanden (zelf jaren) zou blijven duren en dat een koppige kat koppiger kan zijn dan een koppige mens. Het werd een zware en kostelijke strijd, maar uiteindelijk blij ik hem toch te winnen, al duurt de strijd nog meer dan 10 jaar!

Ik zal de strijd winnen want ik heb altijd gezegd dat ik 127 jaar oud zal worden en aangezien een kat gemiddeld 14 jaar leeft zal ik haar overleven en dus sowieso de winnaar van deze battle zijn.

Nu, 3 jaar later heb ik deze mening een beetje aangepast, want alhoewel ik ondervind dat ik de overwinnaar word in mijn strijd tegen Sjarel de kakker, heb ik ondervonden dat er meerdere katten mijn tuintje 'bezoeken', en dat als de Sjarel er niet meer is... steeds nieuwe andere kakkers zullen (proberen) opdagen!

Mijn eerste bestrijdingsmiddel bestond uit de aankoop van wat men noemt 'kattenschrik'.

Dat is een dure doos met stinkende korrels die naar look stinken. Blijkbaar kunnen de katten hier niet tegen en blijven ze wijd uit de omtrek van dit strooisel.

Ik strooide deze kattenschrik op de plaatsen waar de kat mijn tuintje kon binnendringen en op de paadjes die de kat nam om aan haar schijthuis te geraken.

Het kattenschijthuis zélf ruimde ik volledig op, en het werd voorzien van een extra laagje 'kattenschrik'.

Heel mijn tuin stinkt naar kattenschrik, en aangezien de wind door mijn huis gaat van achter naar voor, stonk het ook binnen naar kattenschrik. Die kattenschrik mag je inpakken in zoveel lagen plastic als je wil... de stank blijft er door komen!

Als wij er binnen al last van hadden, dan zeker de Sjarel (was ons gedacht).

Sjarel de kakker.

Met een brede glimlach meldde ik mijn lieve vrouwtje “dat die kat nu niet meer in onze tuin ging schijten!”

Wij allebei content en de stank van de kattenschrik namen we er maar bij als nevenverschijnsel.

Een dag of vier later waren er verdomme terug enkele heuveltjes verschenen tussen die appelboompjes!
Vloekend ruimde ik de viezigheid op en de weinige vrije plekjes grond in mijn vrouw haar bloemenperkje geraakten verzadigd van de begraven witte saucissen.

Bij een tweede poging met ‘kattenschrik’ gebruikte ik gans de rest van die doos, maar dit bracht geen fluit op. Meneer of madam kat veegde vierkant de poten aan dit afschrikkingsmiddel en bleef haar beige kak met veel zwier op die zelfde plaats deponeren!

De enigen die last hadden van de stank van die ‘kattenschrik’ waren wij dus zelf.

Het kon niet anders dan dat het steeds de zelfde kat was, want het waren steeds de zélfde bijna witte stronten, en ze werden steeds op de zelfde plaats, tussen die twee mooie appelboompjes onder schors-schilfers weggestoken. Ik vermoed dat die specifieke kat dus een soort gasmasker heeft met een filter tegen ‘kattenschrik’!

Ok, dan maar iets anders gezocht hé!

Een beetje op internet gezocht naar de meest geschikte oplossing om katten te verjagen zonder dat je daar zélf hinder van ondervind (de stank bijvoorbeeld).

De ideale oplossing leek een soort ‘bakje’ dat geluid voortbrengt waar katten in het geheel niet tegen kunnen, dus ik ging zo’n bakje kopen. Niet het goedkoopste, want deze investering moest gegarandeerd opbrengen en ik had de keuze tussen verschillende modelletjes.

Ik koos dus voor een model dat niet alleen op batterijen werkt, maar ook via een adapter op het stroomnet met in het achterhoofd de gedachte dat ik niet om de paar weken of maanden dure batterijen zou moeten vervangen.

Het duurdere model dan ik kocht had zoveel functies, dan dat het niet anders kon dan ‘perfect’ katten weggagen. Een bewegingsdetector zorgde er voor dat wanneer een kat of ander dier in de zone van de sensor kwam, een geluid werd geproduceerd dat voor het dier onhoudbaar was, en je kon het toestel instellen voor verschillende soorten dieren en vogels. Het geluid op zichzelf was praktisch niet hoorbaar voor de mens, en je moest het volume al redelijk hoog zetten om het te kunnen horen.

Sjarel de kakker.

Er zat zelf de mogelijkheid op om een luid alarmsignaal te doen horen als er een inbreker in de omgeving kwam. Dus een ideaal toestel om die smerige kat weg te houden uit mijn proper tuintje... dacht ik toen...

Een paar uur werkte dat perfect, maar het toestel had vanaf de tweede dag wat men kan noemen 'ongewenste kuren'. Alhoewel het inbrekersalarm uitgeschakeld stond begon het toestel op willekeurige momenten (of het dag of nacht was speelde geen rol) 'inbraakalarm' te geven. Het alom gekende luide 'wiewwiew...' dat telkens een bepaalde tijd bleef aanhouden maakte ons, en hoogstwaarschijnlijk ook de burens zot.

Telkens ik naar de tuin ging om dat alarmsignaal af te zetten, en ik juist dat resetknopje wilde induwen stopte dat rotting vanzelf, alsof er een klein pestertje in het toestel zat, dat met mijn voeten aan het spelen was. Je kan wel denken dat we dat toestelletje na een dag zo beu waren dat ik naar de winkel ging waar ik het gekocht had, en mijn geld terug vroeg! De winkelier zei dat er inderdaad nog klachten waren geweest over dit model, maar dat hij een goedkoper modelletje had waar al die overbodige functies niet op stonden en hij vroeg of ik akkoord was om zo'n toestelletje te nemen. Ik zou het verschil met het dure toestel terugkrijgen. Ik ging akkoord in de hoop dat dit toestelletje zou doen waarvoor het gekocht was.

Ik installeerde het toestel en het bleek heel goed te werken, zodat ik na een paar dagen de elektrische voeding zodanig aanpaste dat ik hier nooit meer zou naar moeten omkijken en het toestel probleemloos 24/24 7 op 7 kon laten aanstaan.

Geen kat meer te zien in mijn tuintje, en wij gelukkig natuurlijk!

Een paar dagen later was er potverdomme toch wel weer een 'heuveltje' verschenen tussen die twee appelboompjes zeker! En bij controle dekte deze weer een 'beige' stinkende en plakkende stront af. Die smerige kat droeg dus niet alleen een gasmasker dat beschermde tegen kattenschrik, maar ze had ook nog eens oortjes in met luide mp3 muziek die het antikattengeluid overstemde. Dat kon niet anders!

Andere katten die vroeger eens langs kwamen bleven nu wél weg wat betekent dat het antikattentoestel wel degelijk goed werkte, maar die éne steeds dezelfde koppige strontbak bleef maar terugkomen.

Is die kat zo getraind? Is die kat doof? Heeft die kat geen reukvermogen? Is die kat gewoon de koppigste kat die men zich kan voorstellen?

Sjarel de kakker.

Achteraf kon ik vaststellen dat die kat alle bovenvermelde eigenschappen had én dus waarschijnlijk een broertje was van Garfield!

De traditionele kattenbestrijdingsmiddelen hielpen dus niet, ondanks de reclame die er rond gevoerd wordt, en ik besloot dan maar zélf de strijd aan te binden door de aanvallen van de kat aan te pakken met de meest logische tegenaanvallen en verdedigingen die ik op die momenten maar kon bedenken. Ik ben baas in mijn tuin en ik zou die kattenstront wel uit mijn tuin houden, basta!

Dat geluidsbakje mag blijven staan, want het werkt tegen de rest van de katten, maar die ene moest ik dus ‘speciaal’ gaan aanpakken!

Sjarel de kakker.

Hoofdstuk 4 Het gevecht tegen de kakker.

De eerste opdracht die ik mezelf gaf, was het ‘identificeren’ van die kat. Was het wel de kat van die buurman of niet? Was het wel die ene gangster of ging het om meerdere katten die ‘beige’ stronten leggen in een gezamenlijk opgericht schijthuis tussen mijn appelboompjes?

Als je weet met wie je te doen hebt, en als je kan bewijzen met wie je te doen hebt, dan sta je sterker in je schoenen en kan je een strategie ontwikkelen die specifiek gericht is op de betreffende crimineel.

Maar hoe kan je een kat identificeren?

Als ze je hoort aankomen is ze foetsie!

Als ze in je tuintje komt, en je hebt geen continu uitkijk op je tuintje, dan komt ze op momenten dat je haar niet ziet!

’s Nachts lig je te slapen en aangezien een kat een nachtdier is, kan ze dan van alles uitspoken wat ze wil.

De enige oplossing om dit dier te identificeren was vlug gevonden.

Het plaatsen van een camera met beweging- sensor!

Zo vlug mogelijk zo’n camera gekocht én geïnstalleerd natuurlijk. Deze had vele instellingsmogelijkheden zoals gevoeligheid van de sensor, het automatisch maken van foto’s en filmpjes, het doorsturen van foto’s en filmpjes naar een computer enz.

Prachtige uitvinding zoiets, en waarom zouden alleen winkeliers, politie, werkgevers enz. daar gebruik van mogen maken om criminelen te kunnen pakken hé? De grondwet ‘garandeert’ immers gelijke rechten voor iedereen, alhoewel ...

Enfin, dat ding hangt daar in mijn plaats te kijken en een identificatie zal dus niet lang meer op zich laten wachten

De vogeltjes vullen intussen lustig hun buikje aan de voederbakjes.

Filmpje →

Sjarel de kakker.

Onverwacht betrapte ik een kater op een moment dat hij zijn grote klauwen aan de stammetjes van mijn jonge appelbomen aan het slijpen was. Ik weet niet meer of het die roste was of een andere.

Ik ging even kijken of er niet te veel schade was aan de boompjes, en ja... heel diepe en lange rijtewonden waren te zien op de stammetjes!

Ach neen... een buurman zijn kat doet zo iets niet!?

In ieder geval moesten we die kat identificeren en inderdaad... we kregen via de camera het bewijs dat de roste Sjarel ons tuintje 'bezoekt'.

Filmpje →

Als eerste verdedigingswapen kochten we dus een rolletje geplastificeerde omheiningsdraad met mazen van 5cm op 10 cm. Zodat de kleine vogeltjes er gemakkelijk doorheen konden maar die grote roste vogel op 4 poten niet meer. We knipten er stukken van die we mooi rond de boomstammetjes plaatsten.

Hoe zou de kat nu reageren? Hé... wat staat die draad hier te doen?

Ze pakken mijn nagelvijseltjes af!

De blik die Sjarel zet spreekt boekdelen!

Sjarel de kakker.

Hij nam hier de beslissing om zich te wreken tegen de rechtmatige eigenaar van deze tuin.

“Ik schijt heel zijn tuin onder met beige, stinkende en plakkende saucissen zie!”

“De eigenaar zijn appeltjes zullen er naar smaken hihihihi...”

“De eigenaar kent me niet, en ik doe het in het geniep, op momenten dat hij mij niet ziet, of ligt te slapen, zo kan hij me ook niet betichten van sluikstorten!”

“Die mens kent me niet... hij weet niet met wie hij te doen heeft zeker?”

“met SJAREL DE KAKKER!”

Sjarel is echter zo hoogmoedig dat hij geen rekening houdt met het feit dat hij met een mens te maken heeft die veel levenservaring heeft opgedaan, technisch onderlegd is, probleemoplossend denkt, en vooral ook koppig is. De koppige Sjarel heeft dus een minstens evenwaardig tegenstander.

We hebben nu wel precies een afdoende bescherming rond onze fruitboompjes, maar daarmee is dat kattenschijthuis nog niet gesloten hé.

Omdat we al gezien hebben dat katten niet gaan kakken en graven waar plantjes, bloemetjes enz. staan, en normaal gezien ook niet in een laag boomschors, zochten we naar een oplossing om de Sjarel, die uit wraak ook in onze boomschorslaag ging kakken, te sluw af te zijn.

We moesten dus ‘hindernissen’ plaatsen, op dat kattenschijthuis, zodat de kat geen plaats had om zich normaal te gaan zetten en zo zou haar goesting misschien over gaan.

Onze eerste ‘oplossing’ waarvan we redelijk zeker waren dat het zou helpen, was het leggen van lange staken op dat schijthuis. We hadden nog een aantal van die geplastificeerde staken liggen die gebruik worden om grote planten recht te houden, en die leken ons perfect geschikt. We legden die staken zo’n 10 cm. Van elkaar over de gehele kakpot van Sjarel, en dan maar afwachten.

Sjarel kwam de volgende dagen inderdaad zijn kakgebied ‘controleren’ om te zien of zijn pakjes er nog lagen, maar die waren natuurlijk al lang opgekuist, en dat stond de wraaklustige Sjarel dus niet aan. Mijn tuintje moest naar ‘hem’ stinken!

Sjarel de kakker.

En ja hoor... de gangster bekeek de hindernissen die op amper 10cm. van elkaar lagen, met een brede glimlach.

“Met alle Chinezen maar niet met den dezen!” lachte de Sjarel gemeen (zie foto).

“Die staven houden me niet tegen, en ik kan me gemakkelijk met mijn gat daar tussen wringen... vlug eens een putje graven zie, en een lekker beige eitje leggen!”

We moesten zoals gewoonlijk tot de vaststelling komen dat de Sjarel geen ‘gewone’ kater is. Misschien heeft hij door een of andere omstandigheid een beetje menselijke genen? Wie weet...

’t Is een ieder geval een pestkop die ons nu verplichtte om te gaan rondneuzen in een grote doe-het-zelf zaak, op zoek naar een straffer middel om hem te proberen stoppen.

Nu hadden we het zeker en vast gevonden hoor!

Dé oplossing bestond uit de aankoop van een rol goedkope flexibele elektriciteitsbuis en een pakketje piketten.

We rolden grote stukken van die buis uit en maakten deze stukken in allerlei kronkels, vast met de stalen piketten.

Enerzijds zou de witkleurige buis ten overstaan van de donkere ondergrond fel afsteken en dus zeker opvallen voor Sjarel, en anderzijds waren de kronkels zo willekeurig dat een normale kat zich in die wirwar gewoon geen kakplaatsje zou willen zoeken, maar zoals eerder vermeld... de Sjarel is dus géén ‘normale’ kat!

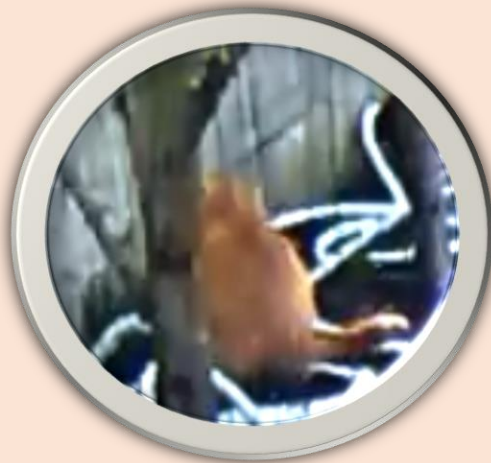
Sjarel de kakker.

Tot hiertoe heb ik wel een bewijs dat de roste Sjarel mijn tuintje bezoekt, maar dan heb ik nog altijd geen tastbaar bewijs dat juist 'hij' de koppige geniepigaard is die al deze vettige vuiligheid in mijn tuintje gaat deponeren tussen die twee appelboompjes.

Een paar dagen later hadden we beet. Tijdens de raadpleging van de opnames die meestal niets meer laten zien dan wat duiven, mussen en merels, ontdekten we dat de camera de kakker te stekken had!

De roste kater 'Sjarel de kakker' betrapt!

Filmpje →

Het was inderdaad de gesteriliseerde rosse kater... de Sjarel... van die buurman die beweerde dat 'zijn kat' niet op een ander ging schijten, dat ze een vrije loop heeft, en dat ze zeker niet achter de vogeltjes aanzit omdat ze voldoende eten krijgt.

Wat even erg is als het feit dat dit de 'brave' kater is van een gebuur, is ook het feit dat we voor de derde keer het onderspit moesten delven in deze strijd tegen die Sjarel die niet in zijn eigen tuin wil kakken. Die smerige kater had toch wel in de zo opvallende hindernis tussen de appelboompjes een 'geschikt' plaatsje gevonden zeker! Een plaats waar hij rustig zijn ding kon gaan doen zonder al te veel moeite blijkbaar. Je kan je indenken hoe kwaad we waren dat we die nu blijkbaar nutteloze onkosten hadden gedaan, maar de Sjarel kon ons niet zomaar tot overgave dwingen en aangezien er in de dichte omgeving van die boompjes nog een paar stukjes naakt zand te bespeuren vielen, besloten we gans die rol flexibele buis op te gebruiken als volgende poging om de kakker te stoppen. Gewoon nog wat stukken bij leggen, en zeker in dat vrije gat dat de Sjarel laatst ontdekt had.

Allee vooruit zulle... kijken wat er nu gaat gebeuren.

Sjarel de kakker.

De roste Sjarel komt dus ook ongegeneerd 's nachts tussen de hindernissen schijten!

Filmpje →

De volledige identificatie is gebeurd en we weten nu via de bewijslast 'wie' de effectieve dader is! Koppig bleef hij daar kakken en trok zich niets aan van de rommel die in de weg lag. Hij bekeek het blijkbaar als een versiering van zijn schijthuis. We besloten dan maar om in de gaten waar hij eventueel zijn kont nog kon tussen wringen, fijne houten stokjes te plaatsen zodat hij er nog moeilijk tussen kon stappen en er zeker niet met zijn gat zou gaan op zitten.

Deze keer kon Sjarel (althans volgens onze mening), nog onmogelijk 'tussen' die twee boompjes gaan kakken. De kakker kon hierop niet nalaten een koleirige en duivelse kreet ten berde te geven.

Sjarel denkt hier bij zichzelf "Wacht maar manneke..."

Sjarel de kakker.

De Sjarel zit dus niet graag met zijn gat op houten pinnen, maar als de voordeur naar het schijthuis gesloten is... zal hij wel een achterpoortje vinden hé!

“Ik ben niet voor niets Sjarel de kat... de Gargamel van de buurt!”

Een ander strijdmiddel dat we hebben toegepast, en dat hier nog niet vernoemd is, is het feit dat we op TV een programma hadden gezien over katten. In dat programma liet men duidelijk zien dat katten steeds het zelfde paadje volgen als ze op ronde zijn.

De roste Sjarel moet dus óók zo'n vast kattenpaadje hebben! Als we dat kattenpaadje onderbreken, dan moet hij een andere weg zoeken, en dus richtten we ons op deze tactiek.

Achterin ons tuintje hebben we al heel lang 2 compostvaten staan en al een tijdje hadden we het vermoeden dat katten één van deze compostvaten als een onderdeel van het kattenpaadje gebruikten als opstapje, om via die hoek enerzijds ons tuintje in te dringen en anderzijds gemakkelijk hun weg voort te kunnen zetten naar de tuintjes van de andere burens.

Als we nu eens het deksel van dat ene compostvat open laten staan zodanig dat het niet kan dichtvallen? De kat zal verschieten als ze na haar sprongetje plots 'in' het compostvat terecht komt in plaats van er bovenop, en de volgende keer zal ze wel een 'andere' weg nemen of een ander kattenpaadje aanleggen!

De roste Sjarel had blijkbaar die ervaring al van in het begin achter de rug want zo lang dit deksel open stond kwam hij ons tuintje niet langs daar binnen. Dit bleek dus effectief een goede zet te zijn.

Allee vooruit... De kattenweg is onderbroken... de Sjarel kan niet meer langs dat kattenpaadje zijn kakpot bereiken en wij waren voor de zoveelste keer 100% zeker dat we nu van de Sjarel vanaf waren.

Met de glimlach keken ik en mijn vrouwtje in elkaars ogen en die avond dronken we gezellig samen een pintje op de goede afloop, niet meer denkend aan de sluwe Sjarel.

Hadden we maar rekening gehouden met bovenstaande blik van die roste pester...

Sjarel de kakker.

Blijkbaar was hij al in het geheim op verkenning gekomen en tot de ontdekking gekomen dat er zoveel in zijn weg stond dat hij niet meer zonder pijntjes zijn saucisses tussen die boompjes kon gaan draaien. Sjarel moest niet Sjarel zijn indien hij nu de strijd zou opgeven, en hij ging thuis zijn oorlogshandleiding nalezen om een gepaste tegenzet te vinden. “Haha... als de Noordflank niet in te nemen is, misschien wel de Zuidflank?”

Het poesje ging vervolgens op verkenningstocht aan de zuidkant van de kakpot die tegen zijn goesting nog altijd opgeruimd werd. Misschien een achterdeurtje of venstertje te vinden?

Bij nacht kwam hij stilletjes aangeslopen en aan de hindernis gekomen, waagde hij zich in het voor hem tot hiertoe onbekende gedeelte. Hij realiseerde zich van het mogelijke gevaar dat de vijand op de loer kon liggen met een emmer water of zo, en voorzichtig... voor hij de volgende stappen ging zetten, keek hij schiftig om zich heen... vooral in de richting van de deur waarachter de vijand kon verscholen zitten.

Pas na zich verzekerd te hebben dat er geen hinderlaag in het vizier lag, deed hij de volgende behoedzame stappen. Uiteindelijk vond hij nog een ‘geschikt’ plaatsje aan de rand van de grote kakpot, tegen de betonplaten. “Potverdorie” dacht Sjarel, “Die mensen zijn dommer dan ik dacht! Ik kan er langs achter aan hihhi... Wacht zie... goede plek uitzoeken... putteke graven... kakske leggen... kakske verstoppem onder heuveltje... en snel verdwijnen hihhi...!”

Tevreden grijnzend ging Sjarel terug naar zijn eigen propere thuis. “Ik ben de slimste... Nieuwsgierig naar de vijand zijn blik als hij mijn heuveltje ontdekt hihhi!” Sjarel mag dan nog denken dat hij de slimste is, hij was dan toch niet zo slim om te beseffen dat zijn ‘geheime’ missie gefilmd werd!

Filmpje →

Sjarel de kakker.

De volgende dag lag Sjarel op veilige afstand en goed gecamoufleerd onze blik af te wachten.

Wij hadden de film van zijn missie intussen gezien en als we in ons tuintje kwamen, zagen we in onze ooghoek tóch de Sjarel op de loer liggen, goed weggestoken tussen de boompjes van de naaste buur om het 'effect' van zijn daad te kunnen zien. Trouwens... die naaste buur die niet de eigenaar is van Sjarel was ook zijn kleine strijd aan het strijden om die kakker uit zijn vrije zandplekjes te proberen houden.

Wij toonden natuurlijk dat we hem niet zagen zitten ... vonden zijn kakkedij... ruimden deze op en wat Sjarel niet verwachtte was, dat we dit met een brede glimlach deden!

Waarom? Omdat we nu zeker wisten dat Sjarel niet meer tussen de boompjes kon gaan kakken én omdat hij zonder het te beseffen zijn laatste mogelijke kakplaatsje had verraden.

Het enige wat we nog hoefden te doen, was gewoon de zuidkant vol met houten pinnen steken en Sjarel kon op zijn kin kloppen... (dachten we)...

We staken dus ook de Zuidkant vol houten pinnen!

Vlak voor we binnen gingen nog even het middelvingertje laten zien richting Sjarel, die met verraste blijk moest vaststellen dat we hem ontdekt hadden, ondanks zijn rosse camouflagekleuren.

Zijn verbaasde blik sprak weer boekdelen, maar wat er zich daarna tussen zijn oortjes afspeelde konden we niet vermoeden.

Sjarel de kakker.

De Sjarel die van geen opgave wilde weten, ging op geheime ‘inspectie’ bij nacht aan de Zuidkant en moest dus vaststellen dat ook deze kakplekjes niet meer normaal te gebruiken waren zónder een prikje van een houten pin in zijn billetjes.

Hij moest dus een andere manier vinden om ons te pesten, en dat liet niet lang op zich wachten.

Hij ontdekte dat mijn echtgenote naast de fruitboompjes die nu ontoegankelijk waren gemaakt, een mooi stukje grond had aangelegd, waarop ze ajuinen had geplant.

Ze had voor alle zekerheid haar domeintje ook rondom afgeschermd tegen de kakker omdat we de Sjarel al stilletjesaan begonnen kennen.

Dus het mooi aangelegde ajuinperkje werd afgedekt met een stuk geplastificeerde scheidingsdraad met gaten van 10 cm op 5 cm, zodat de kleine vogels er wél tussen konden om insecten te vangen, maar de Sjarel zijn dikke poep zou er niet tussen kunnen.

De hindernis met houten stokjes zou de Sjarel beletten om te gaan kakken aan de randen van dat ajuinbedje. Hij had immers laten zien dat hij ook durfde kakken aan de rand (achterzijde) van zijn ex- schijthuis tussen die twee boompjes. Haha... de Sjarel kon mijn vrouw dus geen loer draaien... (dachten we voor de zoveelste keer)...

Sjarel kwam echter de volgende nacht aangewandeld volledig in gevechtscledij, mét zijn gasmasker op tegen de reuk van de ajuinen en zijn hoofdtelefoon tegen het irriterende geluid van dat antikatten- bakske dat nu veel dichterbij benaderd werd.

Hij ontdekte de stokjeswal en mat met zijn pootjes de hoogte en breedte van de wal. Zoveel centimeter hoog... zoveel centimeter uit elkaar...

Na de stokjes mooi te hebben ontweken, sloop hij langs de zijkant het ajuinbedje in. En ja... hij vond een ‘geschikt’ plekje om een heuveltje stront aan te maken. Wéér verscheen die grijns op zijn kattensmoel.

“Ik laat me niet tegenhouden door hindernissen, en de natuurlijke kattendrang waardoor wij katten niet gaan kakken op plaatsen waar planten, bloemen enz. groeien? Daar trek ik mij óók niets van aan! Ik graaf tóch een putteke en leg tóch mijn eitje... om de vijand op stang te jagen...”

Sjarel de kakker.

Sjarel begon verwoed te graven tussen die verdomd klein mazen van de ‘beschermende’ scheidingsdraad.

Met zijn klauwen woelde hij met veel moeite, maar met die vreselijke grijns van wraak het zand los, en om zijn wraak nog wat zoeter te maken, krabte hij er zelf enkele ajuntjes uit om ze daarnaast open en bloot tentoon te stellen.

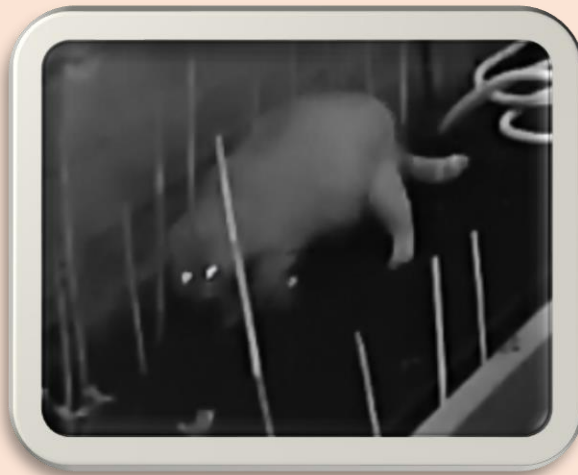
Tijdens het graven keek hij regelmatig eens op om te kijken of niemand hem in het oog had, en als zijn putteke klaar was om het te gaan vullen keek hij zelf even schichtig achter zich om te zien of er geen aanval uit die richting kon komen.

Alles veilig en... dikke kak deponeren!

Het was een duidelijke boodschap naar ons toe dat met meneer Sjarel niet te lachen viel, en dat meneer Sjarel zichzelf als het alfa- mannetje van de omgeving aanzag.

Wij waren zijn ondergeschikten en ‘zijn’ wil is wet in ons tuintje?

Filmpje →

Sjarel geeft niet op, maar wij ook niet hoor!

Intussen hadden we zonder het feitelijk goed te beseffen ons tuintje geweldig lelijk gemaakt, om toch maar die kater en zijn ‘geschenkjes’ uit ons tuintje te kunnen verdrijven.

Het was een heel wanordelijk zicht geworden!

Heel die kant lag vol met stukken plastic buis... geplastificeerde steunen voor planten... stukken geplastificeerde draad met mazen van 5 cm. Op 10 cm... houten pinnen en stalen piketten om die nesten op hun plaats te kunnen houden. Het ergste van al is, dat dit die smerige kater in het geheel niet kan tegenhouden om zijn willetje door te drukken!

Sjarel de kakker.

We gingen de toestand dan maar drastisch aanpakken op een andere manier.

Terug naar de doe-het-zelf winkel om een grotere rol geplastificeerde draad met mazen van 5cm. Op 10cm.!

Al de rommel die er nu lag haalden we weg, en dit vloog de vuilbak in. Met de nieuwe draad fabriceerden we een 'koepel' die begint aan het laatste fruitboompje en doorloopt tot aan mijn vrouw haar ajuinplantage.

De koepelvormige afscherming zorgt er voor dat de kleine vogels er gemakkelijk in en uit kunnen springen om kevertjes, spinnetjes, wormpjes enz. te vangen, maar de Sjarel zou er niet door kunnen.

Sjarel zou zelf niet meer met zijn klauwen aan de grond geraken onder die koepel. En het zicht op deze plaats is tenminste heel proper geworden.

Daarna hebben we ook nog een bewijsje verkregen dat de 'brave' Sjarel, in tegenstelling tot wat zijn baasje steeds beweerde, wél vogeltjes vangt!

Filmpje →

Vogeltjes vangen in ons tuintje kan hij dus wél... maar kakken? Dat is wat anders geworden.

Even later is de Sjarel daar weer en in zijn darmpjes zit een gespaard geschenkje.

Het is nogal dringend om deze post af te leveren op zijn vast kabinet, maar bij het kabinet aangekomen kan hij er niet meer in.

Sjarel loopt heel de lengte van de overkoepeling af, zoekend naar een deurtje waar hij door kan. Intussen bouwt de spanning onder zijn staart op, en scheetjes zijn niet meer te vermijden... die mol zit te hard te wroeten om hem nog langer op te houden, en zijn eigen tuin wil hij geen beige mollen!

Sjarel kijkt rond en zijn oog valt op een donker gat tussen de compostvaten.

Sjarel de kakker.

“Mmmmm... misschien is daar ook een openbaar toilet?”.
En de Sjarel heeft gelijk! Daar is nog een vrij kakplekje!
Zijn billetjes goed dichtspannend om vroegtijdig verlies te voorkomen, stap hij het donkere gat binnen en zet hij zich opgelucht neer om de volle lading te lossen.

Met een tevreden glimlach richting deur van de vijand, verlaat hij zijn nieuwe pot. Maar de vijand waakt en ziet hem.
Het voordeel van de mens is dat deze techniek tot zijn beschikking heeft waar een dier (in eerste instantie) geen benul van heeft.
Vandaar dat de Sjarel glimlacht en zijn middelste nageltje omhoog steekt naar ons, zonder te beseffen dat hij gefilmd wordt!
Wij glimlachen dus mee en steken ook ons middelvingertje de lucht in. Hahaha!

Filmpje →

Gevolg is, dat we dat nieuwe schijthuisje opkuisen en volledig vol staken met houten stokjes waar de Sjarel ‘normaal gezien’ zijn gat niet meer kon tussen wringen zonder miserie voor zijn vette billen.
Meteen besloten we ook om de ‘mogelijke’ andere kakplek tussen het compostvat en de achterkant van de beschermende koepel, voldoende houten stokjes te steken om de Sjarel af te schrikken. Daar kon hij dus (weeral) ‘normaal gezien’ ook niet meer gaan kakken.

Sjarel de kakker.

De roste Sjarel is echter een grotere smeerlap dan verwacht. Hij kwam op zijn gemakse op 'controle' en wilde zijn pakje deponeren in zijn nieuwe WC, maar kwam tot de vaststelling dat deze óók 'uitgeschakeld' was. "Waar moet ik nu gaan kakken verdorie?"

Filmpje →

Volgens ons drinkt de Sjarel geen alcohol en neemt hij ook geen drugs, vandaar zijn hoog IQ en zijn beige saucissen.

Hij werd hier gedwongen om zijn eigen nest te bevuilen en om de nederlaag t.o.v. het menselijk IQ toe te geven. Maar wat dacht Sjarelke de kakker?

"Ik geef NIET(!) op... ik ga naar mijn nest een plan bedenken..."

"Mmmmm..."

- 1) Feit: Mijn schijthuis stinkt niet meer en is afgedekt met een ondoordringbare koepel waar wél de kleine pietekes door mogen en ikke niet!
- 2) Feit: Maak ik een nieuw kakhoekje aan, dan wordt dit onmiddellijk gesloten.
- 3) Feit: De vijand is zo slim dat hij weet dat ik een zeer koppige kater ben, en dat ik deze strijd zal blijven volhouden, want ik ben niet voor niets de Sjarel hé!

"Even poolshoogte gaan nemen en dan mijn tactiek wijzigen..."

Even later was hij daar al terug om de boel eens goed te bestuderen. Die gangster keek spitsig rond en bestudeerde de omgeving, het paadje, het gras enz. De koepel kende hij al...

Achteraan gekomen onderzocht hij het stukje natuur dat hij nog niet bezocht had en toen hij vaststelde dat dit óók ontoegankelijk gemaakt was met van die steekstokjes, kreeg hij de zenuwen.

Sjarel de kakker.

Zijn scheten kwamen op en zijn kakkers- instinkt nam de overhand op zijn verstand. Het testosteron van de kater gaf hem een ferme boost. In volle spanning keek hij om of niemand hem deze ‘dwaze’ poging zou zien doen. Sjarel heeft eergevoel en wilde zich niet belachelijk maken t.o.v. de mensen en de vogeltjes die hem om begrijpelijke redenen constant in het oog hielden hé.

De spanning steeg ten top. Zou hij het risico wagen om met zijn gat bal op die stokjes terecht te komen zonder kleerscheuren?
En ja... hij waagde het... de artist!

Zijn onmogelijke poging lukte toch wel zeker.
Daar tussen- en achter die steekstokken kon hij zijn beerput niet lossen. Enerzijds wegens gebrek aan voldoende plek voor zijn hurkstandje en anderzijds wegens het wilde groen en de bijhorende insecten daar in dat hoekje achter het compostvat.

Maar... hij had iets anders ontdek!
Aan de achterkant van die koepel was nog een niet afgedekt toegangspoortje dat juist groot genoeg was voor de Sjarel om zich door te kunnen wringen. Met zijn gekende wraakglimlach nam hij deze kans waar om zijn vijand te verschalken op zo'n wijze dat de vijand zich niet zou kunnen voorstellen hoe midden onder die koepel, op de plaats van zijn eerste schijthuis een nieuw heuveltje (met bijhorend pakket) kon verschijnen.
Hij kroop verdorie gewoon ónder die afscherming tot op zijn oud schijthuis!

Na zijn ‘behoefte’ verliet hij de koepel langs de zelfde weg. Lenig deze keer, want hij woog natuurlijk een pak lichter dan voorheen.
Hij straalde van geluk dat hij dit grapje kon uithalen en de zekerheid die hij voelde dat hij via deze geheime ingang dit grapje nog vele malen zou kunnen herhalen.
Het gedacht alleen al gaf een geweldige kick en liet hem dansend zijn weg naar huis vervolgen.
Op het filmpje zie je duidelijk hoe gelukkig hij is na deze ‘daad’.
Een overwinningskreet past hier wel bij!

Sjarel de kakker.

Filmpje →

De volgende nacht kwam de Sjarel nog eens kijken om zijn kakske te lossen via zijn geheime ingang.

Je moest zijn gezicht zien toen hij ontdekte dat ook dat kleine gat waar hij juist door kon, geblokkeerd was!

“Hoe kan dat nu? Hebben die mensen hier een paar ogen geplant om mij in het oog te houden? Miljaar...miljaar... ik heb een ander plan nodig!”

Daarop besloot Sjarel de kakker die duidelijk niet van een kleintje vervaard is, om direct een nieuwe toegang te zoeken.

“Zou aan de andere kant ook zo’n opening zitten? Je weet nooit hé...”

Sjarel sloop behoedzaam het bloemenperkje in om de andere kant van de koepel van dichtbij te onderzoeken en moest ook hier vaststellen dat de vijand de toegang had geblokkeerd!

“Zouden de mensen slimmer zijn dan mij... Sjarel... de rosse kater... de baas van de wijk? Spijtig dat ik geen degelijke kniptang kan meebrengen!”

Sjarel de kakker.

Filmpje →

Hij moest zijn pakje stront dus ergens anders kwijt geraken.

De frustratie van Sjarel is groot. Het enige wat hij voorlopig nog kan doen om de eigenaar er op te wijzen dat ‘hij’ de baas is, is de vogeltjes uit dat tuintje weg te jagen, of ze proberen pakken en opvreten.

“Als de vijand in zijn gazon pakjes pluimen vindt, zal hij wel anders gaan denken! Dat is hier ‘MIJN’ schijthuis!”

Filmpje →

De nu teleurgestelde en gefrustreerde Sjarel kwam steeds terug kijken of hij ergens nog een ‘kansje’ kon vinden om de vijand te pesten, maar tevergeefs...

In ieder geval wil hij ‘baas’ blijven in onze tuin, en dat zal hij voor zover mogelijk blijven duidelijk maken.

Daarom zal hij blijven terugkomen... en koppig op regelmatige basis de beschermende maatregelen van de vijand controleren om te zien of er op een bepaald moment geen verzwakking in de linies te bespeuren valt, langs waar hij ongenadig kan aanvallen.

Sjarel de kakker.

“Mijn kakskes kunnen ze proberen vermijden... maar mijn piskes en merktekens niet!”

En zo gebeurde.

De Sjarel begon ‘zijn’ domein af te bakenen.

Hij had gemerkt dat de vijand zo dom was dat hij zijn domein niet afbakende met zijn eigen stinkende piskes. Dus zou ‘hij’ het eens gaan claimen.

De deugniet keek regelmatig achter zich om te zien of wij hem niet in het oog hadden.

Filmpje →

Plots kreeg ons tuintje ‘bezoek’ van een andere kat die waarschijnlijk ook op zoek was naar een ‘geschikt’ schijthuis.

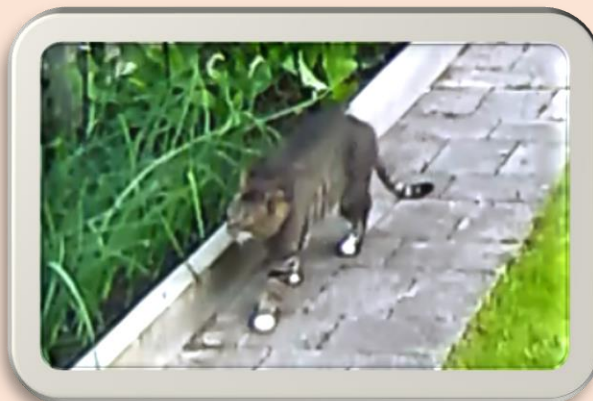
Deze kat was duidelijk minder intelligent dan de roste Sjarel, want hij droeg geen geluiddempers in zijn oren tegen het irriterend anti-katten geluid van dat bakske, en hij had ook geen gasmasker op.

Deze kat luisterde meer naar haar instinkt want ze hield het niet lang uit in ons tuintje en bij nader onderzoek kwam ze door de stank van de merktekens tot de vaststelling dat deze tuin ‘eigendom’ was van de roste Sjarel... de grote baas van de wijk die geen indringers dulde op ‘zijn’ domein.

Stilletjes muisde deze bezoeker ervandoor...

De reputatie van de Sjarel kennende, zeker geen sporen nalatend!

Filmpje →

Sjarel de kakker.

Tja, wat nu?

“Wacht eens... daar vooraan houdt die koepel op, vlak voor dat bloemenperk van die madam. Ik ga daar eens kijken!”

“Verdorie, hier staan ook van die steekstokjes! Wat nu?”

Plots...

“Hé mijn baasje roept! Hij heeft een pot eten klaar staan om kak van te kunnen maken voor de burens. Joepie! Vlug gaan vreten tot ik dubbel zo dik ben en meer fettige bagage kan meedragen...”

Filmpje →

Sjarel zijn buikje is nu terug gevuld en hij heeft een deugddoende rust achter de rug. Deze rust was nodig om het rottingsproces in zijn darmen een tijdje zijn gang te laten gaan snap je?

Sjarel wordt zenuwachtiger want hij zit weeral vol kak en wind, en hij MOET schijten op een ander! Heel dat spel nog eens onderzoeken dus. “Kan ik nu écht nergens tussen, op, of over?”

“Even kijken of ik langs achter kan inbreken in die koepel.”

“Verdomme zeg, dat ding zakt wel door, maar niet ver genoeg om aan de grond te kunnen krabben!”

“Die boom... zou ik daar in kunnen kruipen? Precies niet want die draad daar rondom is nogal hoog naar mijn goesting.”

Sjarel de kakker.

“Ach ja... wat vroeger ben ik ook eens over zo een steekstokjes mijnenveld gesprongen en heb ik daar kunnen kakken. Ik ga dit risico hier nog eens nemen denk ik, aan dat vrije bloemenveldje. Wie weet... misschien kan ik de vijand nog eens pesten!”

En zo gebeurde.

De Sjarel springt ‘IN’ het bloemenperkje van de madam des huizes en schijft deze vol witte saucisse.

“Madam zal verschieten van haar geschenkje”.

Filmpje →

Spijtig voor de Sjarel, maar de madam des huizes besliste om de Sjarel te bedanken op haar eigen manier.

De volgende dag werd het bloemenperkje óók overkoepeld.

Nu was er geen énkelt vrij plekje meer beschikbaar in die plantage!

Hoe controlerend de kakker ook regelmatig ons tuintje komt bezoeken om te zien of er al een geschikt plaatsje is vrijgekomen...

Hij had nog niet in de mot gekregen dat we bij wijze van test, het scheel van het compostvat terug hadden dichtgelegd.

Het heeft nu een hele tijd open gestaan, en we dachten dat het onderbreken van deze kattenpaadjes nu voldoende lang was geduurd om de Sjarel (en andere katten) hun gewoonte te hebben afgeleerd.

Toch hadden we de Sjarel ook op vlak van gewoontes en het afleren er van sterk onderschat. Die roste kater zijn koppigheid kent geen grenzen!

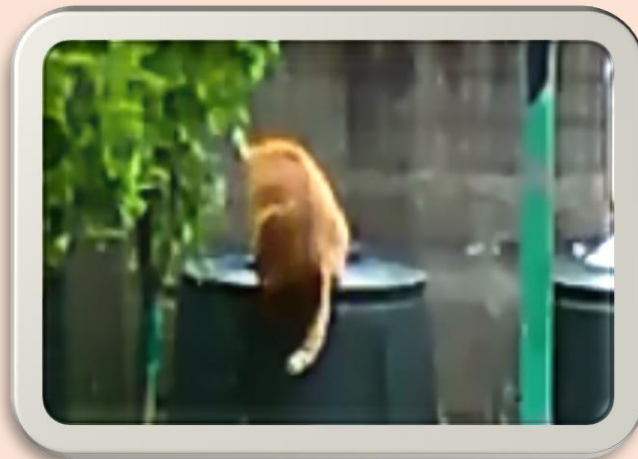
Sjarel de kakker.

Tijdens een volgende ‘controle-onderzoek’ van de Sjarel met een volle zak stront, probeerde hij nog eens te kakken aan de compostvaten. Die stekende stokjes zaten nog steeds in de weg en de rest was ook nog volledig afgesloten. Vol zenuwen probeerde hij dan maar een nieuw kakputje te graven vlak voor de compostvaten waar hij blijkbaar nog een paar centimeter blote aarde zag liggen. Het ging gewoon niet! De grond was er te hard en het zat er vol vieze regenwormen en ander ongedierte. Stel dat die beestjes in zijn gat bijten...

Sjarelke zag het niet meer zitten en keek dan maar eens omhoog, en wat ontdekte de Sjarel? “Gatverdikke zeg... dat scheel ligt terug dicht... de kattenweg is open...”
“Ik MOET van mijne stront vanaf, en als het hier niet meer kan, dan zoek ik maar verder in een ander tuintje... hier geef ik het voorlopig op!”

Hij waagde het sprongske en kwam tot de ontdekking dat het scheel stevig genoeg was om hem te houden en dat hij langs deze weg niet meer in die vieze kattenval (compost) terecht kwam.

Filmpje →

De frustratie van Sjarel werd de volgende keer dat hij zijn kattenweg wilde nemen nog erger op de proef gesteld, toen hij moest ontdekken dat het scheel van het compostvat terug open stond en deze gemakkelijke kattenweg naar de verdere buurt was afgesloten.

Nergens nog een kansje om de vijand te pesten...
Even omhoog kijken of de vogeltjes moeten weggejaagd worden. Nog eens de koepel en de boompjes controleren op een mogelijke doorgang.

“Rien de knots!”

“Als het zo zit ... Ik ga die bloembak van madam nog eens volschijten zie!”

Sjarel de kakker.

Ook hier stond hij voor het voldongen feit dat er ook een koepel over gezet was.

Als hij van zijne kak vanaf wilde, was hij dus verplicht om dit 'elders' te gaan doen, en liefst in zijn eigen tuin of in de zetel van zijn baasje.

Filmpje →

Sjarel de kakker.

Hoofdstuk 5 De Strijd is gestreden en wie is de winnaar?

Weken waren voorbijgegaan zónder dat we Sjarel de kakker nog hadden opgemerkt.

Ofwel had hij de strijd tegen de mens opgegeven, ofwel was hij dood. Aangezien we het koppige karakter van de Sjarel intussen kenden dachten we natuurlijk aan het laatste, maar toch bleven we op onze hoede, want die kakker... als hij in de mogelijkheid was... zou zelf komen spoken om ons te pesten.

En inderdaad verschijnt hij soms onverwacht terug op het toneel. Niet om te kakken, maar enkel om 'zijn' domein af te bakenen met 'zijn' reukje. Hij kan dan ook niet verdragen dat 'hij' niet welkom is in ons tuintje en de vogeltjes, wormpjes, vliegjes, vlindertjes enz. wél. Daarom zal hij regelmatig langskomen om alle soorten diertjes uit 'zijn' tuin te proberen weggagen of vangen. Dit is nog de enige mogelijkheid die hem over blijft om de mensen te koeioneren.

Om hem terug te pakken heb ik gereageerd door zélf te gaan pissen op zijn 'merktekens' en nu rijst de volgende vraag op.

Filmpje →

Wie is de winnaar... de mens of Sjarel de kakker?
Wel, volgens mij is de roste Charel in 2017 de winnaar!

Wij, de mensen met een zogezegd intelligent brein, mogen wel denken dat we het gewonnen hebben van een kater omdat we deze uiteindelijk zover gekregen hebben dat hij niet meer komt kakken in ons tuintje, én dat we hem ook belet hebben om de verder liggende tuintjes via het kattenpad te bereiken...

Sjarel de kakker.

In feite hebben wij de strijd verloren, want

- De roste Sjarel komt nog steeds zijn domein 'merken'.
- De strijd tegen de Sjarel de kakker heeft ons veel geld gekost en de Sjarel heeft geen cent uitgegeven.
- De Sjarel heeft ons verplicht om ons compostvat 'open' te houden, anders zal hij ons hiertoe wel verplichten via chantage. "Durf je het compostvat dicht doen, dan val ik de buren lastig en dan ben jij de schuldige!"
- De kakker heeft ons verplicht om volledig het gedeelte van onze tuin met de fruitboompjes én de bloementuin van mijn madam, te overkoepelen, zodat het heel moeilijk wordt om de daar aanwezige bloemetjes, appeltjes, ajuintjes enz. te planten/plukken en het onkruid te verwijderen.
Durven we er een opening in maken, of een gedeelte verwijderen... dan zal de kakker het terug vol stinkende witte vette stront leggen!

Momenteel heeft Sjarel de kakker ons dus in de tang, maar de strijd met deze gangster zal wel ophouden.

De langslevende zal de overwinnaar zijn!

Als een kat gemiddeld zo'n 14 jaar wordt, en wij hebben het geluk om 90 jaar of ouder te worden... dan zijn wij gewonnen en kunnen we daarna onze tuin met een gerust hart terug naar 'onze' goesting inrichten.

Als de Sjarel 'ons' overleeft... dan heeft hij gewonnen!

Het lot zal beslissen...

Sjarel de kakker.

Hoofdstuk 6 April 2019 (3jaar later)

Nog steeds krijgen we ‘bezoekjes’ van de Sjarel, en nog steeds werden we door hem gedwongen om ons tuintje verder te ontsieren met allerlei verdedigingsmiddelen.

Uiteindelijk hebben wij de winnende hand in deze strijd tegen de kakker maar dan moeten we deze onsiering er bij pakken. Deze strijd heeft echter ook het voordeel dat de andere katten uit de buurt die soms op bezoek durfden komen als de Sjarel niet in de buurt was, hunne kak niet meer kwijt konden in ons tuintje.

Ons tuintje is nu dankzij de omheiningen enz. omgetoverd tot een open voliere, waar de kleine vogeltjes zoals koolmeesjes, mussen en merels gretig kunnen komen eten. Grote vogels zoals duiven en kouwen (vogels die grote dretsen leggen) hebben het veel moeilijker om een boterhammeke mee te pikken.

En Katten?

Deze open volière jaagt hen de stuipen op het lijf, want ze fungeert nu ook als kattenval!

Als er een kat ‘op bezoek’ komt, dan zal ze dit heugen en een volgend bezoek proberen vermijden.

Waarom? Omdat ze dan wél in het tuintje kunnen springen, maar er niet meer uit geraken zonder eerst een paniekaanval te krijgen omdat ze geen uitweg kunnen vinden uit deze val!

Als voorbeeld ziet u hieronder een filmpje van de roste Sjarel die deze val moest ervaren. De paniek is duidelijk te merken, en uiteindelijk kon deze kater alleen maar huiswaarts keren via zijn beslissing om zich met zijn klauwtjes voorzichtig via een fijne vogelendraad omhoog te werken en er over te sukkelen.

De mogelijkheid bestaat dat hij wegens zijn koppigheid misschien nog eens langs probeert te komen, maar sindsdien hebben we hem niet meer gezien, net zoals de andere katten die eenmaal deze kattenval ‘ervaren’ hebben, niet graag meer langs komen in de open volliere.

Sjarel de kakker.

In het volgende filmpje kan u zien hoe de koppigaard krampachtig op zoek is naar een gemakkelijke uitgang, en van de stress overal gaat pissen en ultieme pogingen onderneemt om 'zijn' tuin een laatste keer te 'merken'.

Daarna heeft hij klaarblijkelijk een ander kattenpad gekozen, want we zien hem niet, maar horen hem wel soms een 'klaagzang' zingen vanuit een ander tuintje.

Oef.

